

ΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟΙ

ΔΥΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΝΑ ΤΑΡΑΝΟΥ

Μετάλεια

(Σὲ σένα, Σάφου)

Τὰ χέρια μου πληγιάσανε
σκάδοντας
τὸ τιμὲντο
τὸν ἀσθέστη
καὶ τ' ἀτσάλι, γιὰ ν' ἀνοίξουνε
τὰ κλεισμένα μονοπάτια τῆς ψυχῆς σου
καὶ νὰ σοὺ φέρουνε
τὴ ζεστασιά μιάς ἡλιαχτίδας.
Τὰ χέρια πληγισμένα
κουραστήκανε
καὶ πέσανε
ἀναίσθητα στὰ γόνατά μου.

Σὰν δυὸ φτηνά μετάλεια
ποὺ κέρδισα
μάταια.

Ὑπεράσπιση

(Ὅχι Σάφου, ὄχι, ὄχι)

Ἡ ἐρημιὰ σου
εἶναι στεῖρα
καὶ μαράθηκε
ἴδια μὲ τὸ χρυσάνθεμο
ποὺ δὲ μπορεῖ ν' ἀνθίσει
στὸ κάλεσμά τοῦ ἡλίου
τὸ Νοέμβρη

Ἐρχεπε,
γιολάντες νὰ σοὺ εἶχα δώσει
μ' ἐλπίδες τριανταφυλλένιες

γιὰ νὰ στολίσεις τὰ παλαιοτάβανα
κι ἔτσι
καινούργιους ν' ἀντικρύσεις
τοὺς σταχτωμένους τοίχους τοῦ σπιτιοῦ σου.

Ἐρχεπε
γιορνοηπέταλα νὰ σοῦχα δώσει
δροσερά, γιὰ νὰ ραντίσεις
τὰ μαξιλάρια σου καὶ νάμπει
στὴν πνιγρὴ σου κάμαρη
κεῖνο τὸ πάγκο, πέρα μακριά.

Ἐρχεπε
νάχα ξεσκεπάσει τὸ πιθάρι τῆς Πανδώρας
γιὰ νὰ πετάξουνε μακριὰ μου
οἱ τραγικιές μου ὥρες.

Μὰ σὺ
προσπάθησε νὰ καταστρέψεις
τὸν πιὸ τρανὸ μου πλοῦτο:
Τούτη τὴν ἀφτασθή ἀχτίδα τῆς χαρᾶς μου
ποὺ τώρα μοῦ φωτᾶει νέους δρόμους.

Κι ὅμως
δὲς ἔχεις τὸ δικαίωμα
νὰ μὲ τραβάς ἀπὸ τὴ νιότη
καὶ νὰ σκοτώνεις τὴν καρδιά μου
μὲ τὴ λαθραία σου ἀλήθεια.
Θὰ πετάξω μακριὰ σου.
Ἡ τύχη μου ἡ καλὴ
στά δικὰ μου τὰ χέρια.

Μετ. (ἀπ' τ' ἀγγλικά)

Κορηλῖα Ἀμπατζόγλου

ΟΡΑΤΙΟΥ ΩΔΕΣ (ἐπιλογή)

Ι, 3: ΣΤΟ ΒΕΡΓΙΛΙΟ

Πλοῖο, ποὺ τὸ Βεργίλιο μᾶς χωστάς,
—ἐσένα τὸν ἰδάνεισαν—
ἔτσι ἡ θεὰ ποὺ κρατεῖ τὴν Κύπρο,
ἔτσι τ' ἀδέλφια τῆς Ἑλένης, Δίδυμα ἀστέρια
λαμπερά,
καὶ τῶν ἀνέμων ὁ πατέρας νὰ σ' ὀδηγοῦν,
μὲ τὸ μαίστρο —οἱ ἄλλοι ἄνεμοι δεμένοι—
ποὺ σὺ νὰ τὸν φέρεις —σὲ παρακαλῶ—
στὴ γῇ
τὴν Ἀττικὴ, νὰ σώσεις τῆς ψυχῆς μου τὸ μυσό.
Μὲ δοῦ, μὲ τορεῖς σιερὲς χαλκὸ εἶχε καρδιά
θωρακισμένη
ποὺ πρῶτος ἀδύναμη σχεδία στὸ ἄγριο
τὸ πέλαιγο ἐμπιστεύθηκε καὶ τὸ σφοδρὸ Σορόκο
—ποὺ πολέμᾳ μὲ τοὺς Βοριάδες—

ἢ τίς θλιμμένους τίς Τάδες, τὴ λύσσα τοῦ Νο-
τιά,
δὲ φροδῆθηκε προσότερο ἀπ' ὅσο αὐτὸν πο-
—ἄλλο τόσο δυνατός—
τὸν Ἀδρία ξεουστᾶζει, κι ὑψώνει ἡ σιγαυένη
τὰ νερά του,
ὡς ἔβλεπε. Τ' ἀργὸ τὸ βῆμα τοῦ θανάτου
πῶς θὰ 'τορμε αὐτὸς ποὺ μὲ ματιὰ στεγνὴ
εἶδε τὰ τέρατα νὰ κολυμπᾶνε καὶ τὸ πέλαι-
ο ταρραγμένο
καὶ τοὺς κακόητους σκοπέλους, τ' Ἀκροκ-
ρατῖνα;
Προνοητικὸς ὁ θεὸς χώρισε τίς χῶρες
ἀπ' τὸν Ὀκεανὸ τὸν ἀδιάλλακτο—μὰ μάταια
ἔτσι κι ἄλλωθ' σχεδίες δέβηλες σχίζου-
νο φοβὰ
ὅσα νερά δὲ θὰ 'πρεπε ν' ἀγγίζουν.